

Μέρτζιον, Προσθ. Ήπικρ. Αρχ.

«Αγιος Αθανάσιος»

Ήπ. Χρ. 12, 173

1

(Ήπικρ. Ήπικρ.) 17.2.

Εἰς τὸ βιβλίον τῶν πρακτικῶν τῆς ἑκκλησίας Κοινοῦτος
Βενετίας εὑρίσκεται ἀντιγραφεὶς ἐκ τοῦ πρω-
τοτύπου τοῦ καὶ τῶν πιστοποιητικῶν ἐξ Ἰωαννίνων
τῶν 1664.

« Πίστην ποιούμεν καὶ γυμνάζομεν ἡμεῖς,
καὶ ἀδελφότης τοῦ Αγίου Αθανασίου καὶ
Ἰωαννίνων καὶ κατὰ γρηγορέα πορταῖς,

ναί είναι από τα μαγνέτα όσπία τα τα, πα.
 κρίδος, έπλωχαί, χρειάζόμενε και κμκμκμ
 και άξίη κατέ τό τεστειμέντο του ποτε
 έπιφάντου κχούμενω ναί έχουσι την έλκμ.
 σύνη όπον άρμήκη ο ακωδι έπιφάντου κατε
 ταί διαδείκναι του δια' τα' ύπανδρεύωνται
 κορασιόδε έτουτο του τόπου κατω δια.
 ρίξη, και τό παρόν χίεζαι πρό του
 ευγενεί, αυθόγ τα, μπάχται και
 σύντεχους του άγίου Γεωργίου Βετιζία

Μέρσιου, Προδ. Ἰππεύτου

Ἰπ. Χρ. 12, 173

ἡ Ἀγία Ἀδελφότητα

(Ἰππεύτου, Ἰωαννίνων) 17.2.

2

ὅπου ἐμύθαν ἐπίτροποι τοῦ ἀγνώστου τέτοτα.
 δόρυ διὰ τὰ τοῦ, στείλοντι τὸ ἀγνῶστο, ἀγνοῦντα
 με ὁρκον καὶ πῶς μετ' ἑὸν Θεὸν καὶ
 κατὰ ἀγνῶστον καὶ μνηστὴν τὴν παρούσαν
 με ὁρκον καὶ μνηστὴν ἀλλοτρίαν παρὰ τῇ
 ἀγνοεῖαν καὶ ἀγνοῦντι τὴν παρούσαν με ὁρκον

μας και' λόγον Θεού.

αχξδ' μινι μαίω κ' εἰ, Ἰωάννης.

δουγάρ τον ποτε Παιον Αζονκαιε

οτομαζ Χρισανδα ,